

Κάλεσμα αγάπης στο Χριστουγεννιάτικο Μήνυμα του Μητροπολίτη Βελγίου

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου](#)



Με έντονο θεολογικό και κοινωνικό προβληματισμό, το Χριστουγεννιάτικο Μήνυμα 2025 του [Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βελγίου και Εξάρχου Κάτω Χωρών και Λουξεμβούργου κ. Αθηναγόρα](#) αρθρώνεται ως μια βαθιά πνευματική ανάγνωση της σύγχρονης κρίσης και, ταυτόχρονα, ως κάλεσμα ελπίδας. Αφετηρία του λόγου του αποτελεί ο αγγελικός ύμνος «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη», που αντιπαρατίθεται με μια πραγματικότητα «βαθείας ἀνησυχίας καὶ ἠθικῆς ἀποσυνθέσεως», όπου «οἱ πόλεμοι συνεχίζουν νὰ καταστρέφουν λαούς» και «ἡ λογικὴ τῆς ἰσχύος ἀντικαθιστᾷ αὐτὴν τῆς διακονίας».

Ο Μητροπολίτης ερμηνεύει τη διεθνή αστάθεια ως αντανάκλαση μιας βαθύτερης πνευματικής κρίσης, επισημαίνοντας ότι «ὅταν ἡ ψυχὴ παραμελεῖται, ψηλαφίζει μέσα εἰς τὸ σκοτάδι», ενώ ἡ ἀπόγνωση εκδηλώνεται με τρόπους ἄλλοτε «κεκρυμμένους» και ἄλλοτε «θορυβώδεις». Σε αὐτὸ το πλαίσιο, ὁ ἄνθρωπος εμφανίζεται παγιδευμένος ἀνάμεσα στον πόθο τῆς αἰωνιότητος και στον φόβο του θανάτου, με ἀποτέλεσμα ἡ ἀγάπη νὰ κινδυνεύει «νὰ μετατραπῇ εἰς μῖσος πρὸς τὸν ἑαυτὸν του καὶ εἰς ἐχθρότητα πρὸς τοὺς ἄλλους».

Στον πυρήνα του μηνύματος προβάλλει το μυστήριο των Χριστουγέννων ως θεία ἀπάντηση στο σκοτάδι του κόσμου: «Ὁ Θεὸς ἀναμέσον ἡμῶν, ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν, ὁ Θεὸς ἐντὸς ἡμῶν». Ἡ Γέννηση του Χριστοῦ, τοποθετημένη συμβολικά «τὸν καιρὸν τῆς πιὸ μεγάλης νύκτας», παρουσιάζεται ως εἰσοδος του Θεοῦ στον θάνατο «διὰ νὰ νικήσῃ τὸν θάνατον» και ως προμήνυμα του φωτός τῆς Ἀναστάσεως.

Ο Σεβασμιώτατος υπογραμμίζει ὅτι με τὴν Εὐαγγελισμὸν «μία ἄλλη δύναμις εἰσέρχεται εἰς τὸν κόσμον»: ἡ δύναμη τῆς «καθαρᾶς καλωσύνης, συγχωρήσεως, ἀλέους καὶ δημιουργικῆς ἀγάπης», που «παρεμβάλλεται διηλεκτικῶς μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ τίποτα». Ἡ πρόσκληση πρὸς τοὺς πιστοὺς εἶναι σαφῆς και ἀπαιτητική: νὰ υποδεχθῶν το Βρέφος «διὰ τὸ ὅποιον οὐκ ἦν τόπος ἐν τῷ καταλύματι», ἀνοίγοντας τὴν καρδιά τους στη Θεία Κοινωνία και ἐπιτρέποντας, ἴσως το δυσκολότερο, «νὰ μᾶς ἀγαποῦν».

Το μήνυμα ολοκληρώνεται ως προσευχή και ἀποστολή: μέσα σε «αὐτὸν τὸν κόσμον τοῦ πόνου», οἱ χριστιανοὶ καλοῦνται νὰ γίνουν «πιστοὶ μάρτυρες τοῦ Εὐαγγελίου», μεταφέροντας τα «Καλὰ Νέα» ὅτι «ὁ Θεὸς εἶναι πλέον τώρα μαζί μας, πιὸ πλησίον εἰς ἡμᾶς ἀπὸ ὅ,τι ἡμεῖς οἱ ἴδιοι εἰς τὸν ἑαυτὸν μας».

Αναλυτικὰ τὸ Χριστουγεννιάτικο Μήνυμα του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βελγίου και Εξάρχου Κάτω Χωρῶν και Λουξεμβούργου:

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 2025

Ἀρ. Πρωτ. 1035/2025

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαὶ ἐν Χριστῷ,

«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Ζῶμεν εἰς ἐποχὴν βαθείας ἀνησυχίας καὶ ἠθικῆς ἀποσυνθέσεως. Οἱ πόλεμοι

συνεχίζουν νὰ καταστρέφουν λαούς, ἡ παράλογος βία αὐξάνεται καὶ τόσοι ὁ φανατισμὸς ὅσον καὶ ὁ λαϊκισμὸς ὑπονομεύουν τὰ θεμέλια τῆς ἀληθείας, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀνθρωπίνου ἀξιοπρεπείας. Ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος ἐπιδιώκει νὰ λησμονήσῃ τὸν θάνατον, ταυτοχρόνως συσσωρεύει τὰ μέσα ποὺ καθιστοῦν δυνατὴν τὴν αὐτοκαταστροφὴν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἡ λογικὴ τῆς ἰσχύος ἀντικαθιστᾷ αὐτὴν τῆς διακονίας καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι αἰσθάνονται ἀόρατοι, ξεριζωμένοι, δίχως νόημα.

Αὐτὴ ἡ ἐξωτερικὴ κρίσις ἀνατανακλᾷ μίαν ἐσωτερικὴν, πνευματικὴν κρίσιν. Ὅταν ἡ ψυχὴ παραμελεῖται, ψηλαφίζει μέσα εἰς τὸ σκοτάδι, διὰ νὰ εὔρῃ τρυφερότητα, θαλπωρὴν καὶ ἀληθῆ ὁμορφίαν. Μέσα εἰς αὐτὸ τὸ κενόν, κάποιοι ἀναζητοῦν τὴν ἀλήθειαν, ἄλλοι ὅμως προσπαθοῦν νὰ διαφύγουν ἀπὸ τὴν πραγματικότητα μέσῳ τῆς χρήσεως ναρκωτικῶν οὐσιῶν ἢ ἀκόμη καὶ τῆς αὐτοκτονίας, εἰς μίαν ἀπεγνωσμένην προσπάθειαν νὰ φιμώσουν τὸν ὑπαρξιακὸν πόνον.

Ὁ ἄνθρωπος γοητεύεται ἀπὸ τὸν θάνατον διότι ἐπιθυμεῖ τὴν αἰωνιότητα καὶ πιστεύει πὼς συναντᾷ μόνον τὸ τίποτα. Εἰς τὰ βάθη τῆς ὑπάρξεώς του, ὁ ἄνθρωπος εἶναι μία παρόρμησις ἀγάπης, μία ἐπιθυμία διὰ πληρότητα καὶ κοινωνίαν. Ἡ ἀγάπη ὅμως αὐτὴ συγκρούεται μὲ τὴν πραγματικότητα τοῦ θανάτου καὶ κινδυνεύει νὰ μετατραπῇ εἰς μῖσος πρὸς τὸν ἑαυτὸν του καὶ εἰς ἐχθρότητα πρὸς τοὺς ἄλλους. Ὑπάρχουν πολλὰ μορφὰ ἀπογνώσεως, συχνότατα κεκρυμμένες, ἄλλοτε θορυβώδεις, πάντοτε ὅμως ἐνδεικτικαὶ ἐνὸς ἀνεκπληρώτου πόθου διὰ ζωὴν.

Καὶ ἰδοὺ ποὺ ἔρχονται τὰ Χριστούγεννα: τὸ μυστήριον τῆς Ἐνανθρωπήσεως. Ὁ Θεὸς ἀναμέσον ἡμῶν, ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν, ὁ Θεὸς ἐντὸς ἡμῶν. Ὁ Θεὸς ποὺ ἔρχεται νὰ μᾶς συναντήσῃ ἀκόμη καὶ εἰς τὸν θάνατον, ἀκόμη καὶ τὰ βάθη τοῦ Ἄδου. Ἡ χριστιανικὴ εἰκονογραφία ἐκφράζει τοῦτο μὲ δύναμιν: πόσον σκοτεινὸν εἶναι τὸ σπήλαιον τῆς Γεννήσεως καὶ πόσον τὰ σπάργανα ποὺ τυλίγουν τὸ Βρέφος θυμίζουν τὰ ἐπιθανάτια σάβανα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς! Ἀπὸ τὴν φάτνην ἤδη διαφαίνεται ὁ σταυρός.

Δὲν γνωρίζομεν ἐπακριβῶς τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἐκκλησία καθώρισεν τὴν ἐορτὴν τῶν Χριστουγέννων τὴν 25^η Δεκεμβρίου ὡς ἔκφρασιν ἐνὸς βαθυτάτου κοσμικοῦ συμβολισμοῦ: ὁ Θεὸς ἔρχεται εἰς ἡμᾶς τὸν καιρὸν τῆς πιὸ μεγάλης νύκτας, ὅταν ἡμπορεῖ νὰ φοβούμεθα ὅτι τὸ σκότος θὰ καταπῇ τὰ πάντα. Εἶναι ἀκριβῶς τότε, εἰς ἕναν κόσμον ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν νύκτα καὶ ἀπὸ τὸν θάνατον, ποὺ ἔρχεται ὁ Θεός. Ὅχι πλέον ὡς ἕνας μακρυνὸς καὶ ἀπρόσιτος Θεός, ἀλλὰ ὡς ὁ Θεὸς ποὺ βρίσκεται πλησίον, ὁ Θεὸς ποὺ ἐσαρκώθη.

Ἔρχεται εἰς τὸν θάνατον διὰ νὰ νικήσῃ τὸν θάνατον. Ἔρχεται κατὰ τὴν νύκτα διὰ νὰ νικήσῃ τὴν νύκτα. Τὸ φῶς ποὺ τυλίγει τοὺς ποιμένας ἤδη ἀναγγέλλει τὸ φῶς τοῦ Πάσχα. Εἶναι ὁ Ἑμμανουήλ, ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν, ὁ πάσχων Μεσσίας ποὺ ἀνασταίνεται καὶ μᾶς ἀνασταίνει.

Οὕτω, μία ἄλλη δύναμις εἰσέρχεται εἰς τὸν κόσμον: μία δύναμις ποὺ ἔρχεται ἀπὸ ἄλλοῦ καὶ ἡ ὁποία δὲν ὑπόκειται εἰς τοὺς νόμους αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Μία δύναμις ποὺ εἶναι καθαρὴ καλωσύνη, συγχώρησις, ἄλεος, τρυφερότης, φωτεινὴ καὶ δημιουργικὴ ἀγάπη – ἡ ἴδια ἡ ζωὴ τοῦ Θεοῦ ποὺ, ἐν Χριστῷ, γίνεται ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐν Χριστῷ, ὁ Θεὸς διεισδύει εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Παρεμβάλλεται διηλεκτῶς μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ τίποτα. Μάχεται μαζί με ἡμᾶς καὶ δι' ἡμᾶς ἐναντίον τοῦ θανάτου.

Αὐτὸ ποὺ ζητεῖται ἀπὸ ἡμᾶς, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί, εἶναι τὸ νὰ ὑποδεχθῶμεν τὸ Βρέφος διὰ τὸ ὁποῖον «οὐκ ἦν τόπος ἐν τῷ καταλύμματι». Μᾶς ζητεῖται νὰ ἀνοίξωμεν τὰς καρδίας ἡμῶν εἰς τὸ Θεῖον Βρέφος καὶ νὰ τὸ ὑποδεχθῶμεν ἐντός μας σήμερον, λαμβάνοντες τὴν Θεϊαν Κοινωνίαν: αὐτὸν τὸν σπόρον τῆς ζωῆς ποὺ καλεῖται νὰ μεγαλώσῃ καὶ νὰ καρποφορήσῃ. Καὶ οἱ καρποὶ αὐτοὶ, λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, εἶναι *«ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης καὶ ἐγκράτεια»* (Γαλ. 5, 22-23).

Αὐτὸ ποὺ μᾶς ζητεῖται κατὰ βάθος, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί, εἶναι ἴσως καὶ τὸ πιὸ δύσκολον. Νὰ δεχθῶμεν νὰ μᾶς ἀγαποῦν. Διότι τόσον συχνὰ ἔχομεν γίνεи ἀδιάφοροι ἢ δύσπιστοι, κάποτε μάλιστα ἐσωτερικῶς ἐπαναστατημένοι. Ὡστόσο, μόνον ἐπιτρέποντες νὰ ἀγαπώμεθα, ὁ Θεὸς ποὺ εἶναι Ἀγάπη, δύναται νὰ ἀγαπήσῃ διὰ μέσου ἡμῶν.

Ἐπομένως, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί, ἅς προσευχηθῶμεν ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ κόσμου τοῦ πόνου, νὰ εἴμεθα πιὸ πιστοὶ μάρτυρες τοῦ Εὐαγγελίου, τῶν Καλῶν Νέων: ὁ Θεὸς εἶναι πλέον τώρα μαζί μας, πιὸ πλησίον εἰς ἡμᾶς ἀπὸ ὅ,τι ἡμεῖς οἱ ἴδιοι εἰς τὸν ἑαυτὸν μας.

Σᾶς ἀναμένωμεν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν μας Ναὸν διὰ τὸν Ἑσπερινὸν καὶ τὴν εὐλογίαν τῆς κοπῆς τῆς Βασιλόπιτας, τὴν Κυριακὴν 11^η Ἰανουαρίου 2026 εἰς τὰς τέσσερις τὸ ἀπόγευμα.

Προσεύχομαι ὅπως ἡ χαρὰ αὐτῆς τῆς Γεννήσεως γεμίζῃ τὰς καρδίας σας με εὐχαριστίας πρὸς τὸν Θεόν δι' ὅλα ὅσα πράττει δι' ἡμᾶς, πρωτίστως διὰ τὴν ἀγάπην ποὺ μᾶς δίδει ἀποστέλλων τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον μας.

Μετὰ τῆς πατρικῆς μου εὐλογίας καὶ πολλῆς ἀγάπης.

Βρυξέλλαι, ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει, Χριστούγεννα 2025.

**ὁ Μητροπολίτης Βελγίου ᾽Επαρχος Κάτω Χωρῶν καὶ Λουξεμβούργου
Ἀθηναγόρας**